

wordt dan schrijven ooit geweest is. Spelling is een schrijfbehoefte, maar als niemand het meer lezen kan is dat schrijven gauw van de baan en verstonnen meteen de laatste geluiden van literair protest tegen het bevoegd gezag van de commissies. Een uitgebeende spelling lost een eeuwenoud en typisch Nederlands probleem niet zo maar op, het liquideert het.

Wij dat overigens tijdig gebeuren, dan moeten we vlug zijn. Nog vijf jaar, en aan de tombe van De Gaulle wordt Europa werkelijkheid. De planologen zullen al gereed om het werelddeel te rationaliseren. Er komen dan uitgestrekte landbouwgebieden, maar niet speciaal bij ons. Binnen veertig jaar is heel de Randstad vergeven van de managers en administratiemensen. Brabant van de bedrijfsleiders en ingenieurs. Twente van de gastarbeiders, en wie dan alleen maar Nederlands spreekt, vist achter het net. Het prestige van het Nederlands, dat nu misschien berust op een taale gescheiedenis van koppige karakters, is dan al lang negens meer. Nu al is het Nederlandse taalgebied het meest bedreigde van Europa. De taalbarrière is een juridische wal die voor het Frans geen noemenswaardige hindernis betekent, en voor het Nederlands al gauw niet veel meer dan een folkloristisch curiosum. Vlak bij het Waalse Brussel (de marollen niet te na gesproken) is Leuven al naar de bisschoppelijke haaien, de kust is zo Frans als het meesbetalende toerisme. Inwendig ver-

molmt het Nederlands door onstelbare toevloer van internationale temmen. Op de televisie overheerst al jaren de Engelse r die eigenlijk een ongespannen / is. Het bruikbaarste deel van onze wetenschap wordt geschreven in het Engels, ook als de onderzoeker nog niet is bezwiken voor het Amerikaanse salaris. Bijna alle Nederlanders zijn, althans in hun leetuur, twee- of drietalig. Het aanwijzen van één moderne taal als keuzevak, zoals dat volgend jaar in heel ons voortgezet onderwijs te verwachten is, zal die meertaligheid verstevigen. Mijn dochter van zes hoort dagelijks Frans, Engels en Duits, en ze kan die talen onderscheiden en foutloos benoemen. Ze begrijpt de zoutloze geestigheden van Hoss, als die in het Duits gedebeerd worden op ons scherm. Ze zal toch wel niet lachen om dat smoelewerk, denk ik, of hoop ik. Ze weet niet wat alle taalkundigen behoorden te weten, maar wat nog tot niemand doordringt: dat ze leeft in de periode, niet van het *nieuw-nederlands* waartoe ook zestiende-eeuws behoort, maar in de periode van het *laet-nederlands*, waarin men over tweehonderd jaar alleen nog honend het twintigste eeuws onderscheidt. Er zal niet heel veel meer van zichtbaar zijn gebleven dan de bedrijvig behrde mannefjes die alle stuzen controleren en aan ieder druppelje een certificaat van inklaring meegeven en niet in de smiezen hebben dat het hand allang overstromd is, met kinderkopies en al.

F. S.

Lambert Tegenbosch

Een avondje in december

Op de derde dag van december 1967, op de late zondagnmiddag van die datum, gebeurde het, dat de geest kwam over Blinde Mol, de in Maastricht residentende Opperkok van Ontbij op Bed en Opperregent van het Deltabewind, waaraan onderworpen zijn het blaasbalgvoekendragende volkje der Belgen, alle autobanen der Duitsers en de alom om hun vijfing provoudeeren betamelde Hollanders. En vanaf zijn matras nam hij het woord en sprak tot Ger Brouwerszoon Altijd Tetterend en Rook-en-Anti Rook Magiër Robert Jakkes Grootvel deze tekst: "Ik lees hier van Lambert, die beklend is tussen veel wallen van burgerlijk misverstand, dat hij in de Volkskrant met de om hun provoudeeren betamelde Hollanders valselijk communiceert en ze ongenoeiglijk infor-

meert omtrent de jongste kunst in New York, VS, zullen wij hem gaan bevrijden?" En "doen wel doen wel!" tettert Ger en "taki, taki, taki!" Robert Jakkes en ze stegen in de automobiel, met medenemen van Gers door huwelijk buitgemaakte Sprakelozze Elisabeth en tegen half twaalf kwamen zij uit Maastricht in Winteltre aan en begonnen ogenblikkelijk de bevrijding in te leiden.

De Magiër ontdeed zich van halsdoek met hinderlijk bellefje, van ramshoorn en poppe-pootje, bevestigde de gouden vingerring in het rechteroort, haalde een onvolledig en reeds bezoeideld stel kaarten uit zijn zak en legde het op de lange blankgeschuude tafel in onze woonkeuken alsook het Zwarte Boek met de Gruwelijke Aantekeningen en een dubbelte en kwartje van de Nederlandse munt. Toen begon hij siddrend op te zien tegen de slag van twaalf. Hevig verlangde hij vergewist te worden omtrent de aanwezigheid van uurwerken, zo hang- als staanklokken, afgande wekkers en alle op het lichaam gedragen horlogerie. De Blinde Mol leunde met de bips tegen de tafel en vookwam dusdoende op het nippertje dat de tafel in een altaar werd veranderd. Ger had zich op de bank gewurmd die tussen muur en tafel staat geklemd, en begon Teksten van Tegenbosch te verwarren met gecleerde auteurs en advertentieproza, wat een allenleukst en de ontspanning reeds gedruht voorbereidend effect had. Elisabeth zat midden in de rood geplavuste kenken, met over elkaar geslagen benen, en ze zou daar nu nog zitten, als de dingen niet die ongelukkige wending hadden genomen. Ik rustte terzijde. Burgerbloed. Tapje hier en jenerwe, me niet bewust wat door Jawhe en Abraham over Israk was besloten. Geertui zat warm naast de kachel en Marian rekte de glaasjes rond. Wat zou ik anders denken, dat dat het al vrolijkheid en love-in zou wezen, op mijn kosten natuurlijk, maar daarom toch geen oogwenk minder vrolijk of love-in?

Alweer droeg Ger Altijd Tetterend een volzin voor, ditmaal waar "kunst" stond, "contact" lezend, en de Maastrichtse bevrijders gingen plat van het lachen. Domme Lambert meesmitde lafjes. Stond op om de glazen bij te vullen. Werd door Ger indringend aangekeken, en nog dringender op de proef gesteld.

"Meen je dat nu, Lambert? wat je hier schrijft?"

"Taki, taki, taki", zei Robert Jasper en sloeg oefenkaraklapjes in mijn nek.

"Niet doen, Robert Jasper, zei ik, doet pijn, Robert Jasper",

en tot Ger:

"Ja, Ger, alles, precies zoals ik het geschreven heb, tenzij je een ander voorstel hebt,

Ger."

"Geef hem de Nieuwe Bladen van Ontbij op Bed", zei Blinde Mol, "de Nieuwe Bladen, dan ziet hij het allemaal zelf".

Robert Jasper zei weer "taki, taki, taki!" zonder karate dit keer, de tekst alleen, een ijersterke tekst die hij voor gebruik in allerhande situaties zou weten om te smeden.

"Jij kunt secretaresse worden op het Anti-Reclame-Centrum in Sneek", zei hij tot Marian, wipte haar rokken op en inspecteerde haar kruis. "Ja, van mij mag je" en hij tastte in zijn gulp en liet de vogel buiten. "Pak in", zei ik "wat wil je drinken?"

Ondertussen was Ger opnieuw gaan reciteren, met antiritmische stampen op onze zit-bank. (Moet dat nou? dacht ik. Het zal wel zijn wat de nieuwwetse jongens Spel en Creativiteit noemen. Laat ik niet achterblijven. Want wat tenslotte doet zo'n bank er nu toe? — Tweede fase van de tafelfied.)

Ploetseling wendde de Magiër zich tot de jongen op de bank: "Houd je flauwe smoele. In doe die krant van de tafel. Kijk: hier leg ik schoppen aas, hier harten vrouw, hier klaveren hoer, hier ruiten heer".

Hij legde een kruis waarvan het midden vrij bleef. "In het midden leggen we geld.

Zó hoog. Nog hoger. Tot de toren scheef valt, scheve toren van Pisa. Weet je dat ook de Westertoren scheef staat? Naar het westen, duidelijk te zien, een heffing naar het westen. Ken je Vondel? die goser die naar het Vondelpark is vernoemd geworden? Geef me de stuf, Ger. Waar is de stuf? Want taki, taki, taki, het is twaalf geslagen, en wéét zijn we de kaap gepussceerd."

"Mol ga de stuf halen", zei Ger.

Blinde Mol af en even later terugg met het blikje. Robert Jasper zet de ciborie op tafel. Spreidt de Volkskrant uit en stort de kelk om.

"Waarom zieten er al die zaadjes in?" roept hij bozig uit.

"Ongesortieerd", zegt Ger wien het tetteren verzaak.

"Zal ik je een mondstukje maken, Robert Jasper?" vraagt flemend Blinde Mol, maar "Klauwen thuis", blaft de Magiër, "zal Robert Jakkas Grootvel niet weten hoe hij een mondstukje maakt? Ja, zal Robert Jakkas Grootvel dat niet weten?"

Terwijl op tafel zijn mooi trillende handen in de weer zijn, zaadjes opzij wippend, die de Grootmogol van Ontbijt op Bed in een voortdurende vlaag van zelfvernedering ge-duldig voor R.J.G. bijeenvoegt, wijp Robert Jasper zijn achterwerk of hij daarin iets aan het nixen is, dat hoognodig aan het hennep moet worden toegevoegd en zanikt de Blinde Mol: "Heb jij nog wat stuf in voorraad, Lambert? O nee? je bedoelt nooit?" "Ik ben high van mijn eigen, Mol."

En dan eindelijk gaat de stiek in brand. De Magiër zuigt, wordt één lange slurf van zuigen, draait zich om op de achterpoten, blijft zuigen alsof hij in geen dagen iets in de longen heeft gehad, zegt dan "taki, taki, taki", blaast af en zet een blauwe streep mystiek in de keukenlucht. De stiek gaat van de Sprakeloze naar de Mol en van de Mol naar de Brouwerszoon en terug naar de Magiër:

"Gij Lambert laat deze stiek aan u voorbij gaan? taki, taki, taki!"

Langzamerhand gaat het tot ons doordringen dat wij verwickeld zijn in een zogenaamde Situatie. We hadden er ons nooit veel bij voorgesteld. Nu vat ellende ons bij de keel. Sunt lacrimae rerum. Welk recht hebben Mollen, Brouwerszonen en Magiërs om met een almaar op de rand van verstening verwijsende Elisabeth de haardstee van zelfs de burgerlijkste kunsthuis binnen te dringen? Zonder begrip of gevoel over Amerikaanse schilders schrijven, is dat een vergrijp, zwaar genoeg om met Ontbijt op Bed gestraft te moeten worden? Wat dan te doen met kapitalistische uitzuigers van het proletariaat, de misselijk makende middenstand, reclamjongens en moedemoorde-naars?

De Magiër blaast een plastic pamsfluit, hard en lang. Zijn magische vermogens strekken zich duidelijk niet uit over het gebied der tonen, maar de Mol krijgt zwijmeltekjes rond de voorpoten en duidelijk gaat er iets bij hem om boven het middenrif. Hij grijpt in de pukkel, het tasje dat hij altijd bij zich heeft. Voor gelegenheden. Als de Situatie zich voordoet. En nu is het zo ver, en hij haalt een mondaccordeon te voorschijn met atsemknop voor de halve tonen en offreert die de Magiër.

"Dat ding van je vrouw?" zegt de Magiër.

"Ja Robbie", zegt de Mol. "Dan hou maar bij je. Nooit zal ik de mond hechten aan een van de dingen die je vrouw toebehoren, zelfs niet als er muziek uit komt."

Zielig voor wie het overkomt, denk ik, en die Mol meent het toch goed met iedereen, denk ik ook. Ondertussen blijft Ger als een gefrustreerde drumvogel op mijn zitbank stampen. Ik vraag de Mol waarom hij die kloozak heeft meegebracht en of hij soms enig karakter van gastgeschenk ziet in het door die man gestadig verpest worden van mijn zorgvuldig overwogen volzinnen.

"Wij zijn hier om je te bewijden. Lambert, en alle middelen die dienen kunnen, moe-

ten worden aangegrepen. Het ontwrichten van je volzinnen kan eventueel helpen je te bewijden uit de structuren waarin je gevangen zit. Hier, blaas jij nu eens op ons mondorgel!"

Ik grijzel bij de gedachte dat ik op deze community-fluit zal moeten blazen. Plotseling weet ik ook heel zeker, dat wat ook de geestelijke hoogten of diepen zijn die ons scheiden, niets het kan halen bij de fysieke afschuw die ik heb van deze karate klappende, sloom mollende, dom trappende apostelen.

"Waar zijn de zaadjes van het stuf, Mol?" Tussen twee panskreten in blijft de waakzaamheid van de Magiër alomtegenwoordig. "Als de lui hier een vogeltje hebben, voer ze aan het vogeltje, de zaadjes van het stuf bedoel ik. Het bevordert in hoge mate de zanglust en ook worden onze gevlengelde zusters er niet high, maar ongewoon geil van. Weten jullie, jongens, dat ik in Australië eens met een pieplein vogeltje heb gevoosd? Niet klaargekomen hoor, dat gaat niet, maar verder het hele liefdespel, weet je wel? En nu ga ik pissen. Taki, taki, taki."

Toen de Magiër de deur achter zich had dichtgeslagen, viel er die stilte, die ook valt wanneer mensen aan het roddelen zijn en onverwacht treedt de zo kwalijk bespogene onangedaan de kamer binnen. Toen de Magiër het vertrek verliet, verliet niet iemand het vertrek, maar kwam veel eerder iemand binnen. Het werd voor een moment bijna helder in de keuken. Wel was nog de Altijd Tetterende present, pestvloed, janner, sarrende kever, maar die vulde zo'n klein ganfje, dat je bijna medelijden met hem kreeg. Hij spande zich zo in en als je hem bijvoorbeeld ksst zou hebben toegevoegd, was het uit geweest met hem. De Mol trok een priesterface, fezelde mijn vrouw wat toe en loen, zo zacht, zo missionaris, zo op mijn heil bedacht:

"We hebben niets kwaads in de zin, Lambert, het is nodig, dat we dit even doen. Je zit vast, je zit in structuren die moeten worden opgebroken . . .", enzovoorts, enzovoorts.

De Magiër kwam weer binnen en recht op Marian af: "Taki, taki, taki", en wilde haar in de hals slaan.

"Viespeuk, je hebt je handen niet gewassen", zei Marian.

"Waarom moet Robbie handen wassen?" vroeg Blinde Mol.

"Omdat hij met de handen overal aan heeft gezeten", zei Marian.

"O zo Robbie", zei de Mol, die blijkaar verwacht had dat de Vereerde Magiër het met losse handen deed. "Dan, zo beval Petrus Mol, niet alleen de handen, maar ook de kont", en zulkas met een stenkraacht alsof deze kant van de zaak zijn spectale departement was en daar stroopie de Tovenaar al de bovenbroek af, prutste wat langer met het rode slippje, dat hem tot onderbroek diende, en deponeerde alles tenslotte voor Marians voeten. Wat hij te vertonen had, was wat aangeraat roede en zak van pieplein formaat, zo klein dat ik me verwonderde, dat hij het niet inderdaad met het vogeltje in Australië had klaargespeeld. De Magiër bleek als Blootvel zo'n Grootvel niet meer. Toen hij gestag zijn leuer extraherend en met naar buiten wippende knieën naar de aanrecht liep, toonde hij ons billietjes, rijkelijk overtoegen met bruine vlekjes, meer het maanazandenbroodfleswerk. Ik vroeg of hij dacht met zijn dingetje zonder knieën bij de aanrecht te kunnen.

"Waarom zou Robbie niet met zijn dingetje bij de aanrecht kunnen?" vroeg Blinde Mol.

"Omdat het zo klein is, zei ik, wel fijn, maar erg klein."

"Als jij wat groters hebt, laat het zien, toe laat het zien", zei de Mol.

"Hawzo, zei ik, heb jij dan géén grotere? hebben jullie allemaal zoiets kleins? is dat jullie clan teken?"

Goed schuinende zeep ontrok Robbie's jongeheerschap spoedig aan ons oog en nu viel het op, dat hij het naveltje ongewoon hoog droeg. Ook was alles ononderbroken mooi bruin, resultaat van regelmatig maakt zonnehaden. Alles bleek bloot heel ver-rassend aan hem. Hij kleedde zich aan en kwam naast me zitten.

"Wat is je sierbeeld, Lambert?"

Ik vertelde het hem.

"Ik ben een kreeft", zei hij, en ik dankte de hemel die zo welwillend was geweest mij onder dat beeld geen kroost toe te zenden.

"Frouwens, over sterven gesproken, zei ik, het wordt wel zoetjessaan bedtijd nu, jij fijn gewassen, mijn vrouw ook slaperig, wij allen vermoed. Ik stel de dame en de heren voor het pand te verlaten. Akkoord?"

De jongens grepen weer naar pansfluït en mondorgel, de jeneverkruik werd gezwaard en de Magiër begon opnieuw "taki, taki? taki? taki" te doen, kronkelde en heupwiegde alsof alles nog beginnen moest en de ellende was, dat hij daar nog gelijk in kreeg ook.

Wat volgde, droeg een rommelig karakter. Alleen Elisabeth niet. Wat die voor karakter had, kiezelstenen tonen meer. Misschien had ze wel meer, ze toonde het niet. Als een droeve figurant zat ze bewegingsloos midden in het vertrek en versymboliseerde het onafwendbaar fatum waarmee zich alles verder voltrok. Ook ik ging zwijgen. Wij bladerden in Robbie's Zwarte Boek met de Gruwelijke Aantekeningen, dat bijster mee bleek te vallen, niet anders bevattende als afspraken met onderscheiden mevrouwen. Blinde Mol wilde weten hoe het met het literaire maandblad Raan was. Hij wilde het opkopen en samenvoegen met Ontbit op Bed. Wat was mijn vraagprijs? En de Volkskrant, óók een heel goed blad, wilde hij óók opkopen, moest opgaan in Ontbit op Bed, wat kostte hem de Volkskrant? De Jenner begon, omdat hij misschien van de jenever last begon te krijgen, mijn teksten te vervangen door Gods Heilige Naam ontorende krachttermen. De Magiër bleef op de karateoer. Ze wilden de beeldhuis aan hebben. Veel sneeuw op alle kanalen. Informatie, communicatie, schreeuwden de jongens, ofschoon ook zij onmogelijk iets anders gezien kunnen hebben als sneeuw op alle kanalen. Ik zette het apparaat af. Blinde Mol zette het weer aan. De anderen protesteerden. Ik stelde andermaal voor de dienst te sluiten.

"Lambert, zei Blinde Mol, wij zijn in Maastricht bezig met Delta."

"Hou je kop, Mol, afschuwelijke doctorandus, hier is nu Delta, Delta is Hier, is Ni, taki, taki, taki."

Mol mompelde beschaamd zoiets van dat het inderdaad zo was, Hier en Nu is Delta, "Delta is het moment dat je beleeft", zei hij gelukkig alsof hij een verloren vraag uit de katechismus terugvond.

"Waarom zegt Lambert niets?" vroeg hij Geertrui. "Lambert, waarom zeg je niets?"

En ook de wawelende Magiër viel het op, dat er iemand was die niets zei en meteen besefend waar de fout school, begon hij de zwijger toe te roepen: "Intellectuele bleek-scheet, schrijvende huffer, waarom zeg je niks?"

De magie van maritima en jenever begon zijn psychodelische vruchten af te werpen. "Lamme Lambert, aldus de Magiër in een moment van extreme inventiviteit, waarom doe je je bek niet open? hoor je niet, dat wij je wat vragen? jongens, wat vroegen we hem ook weer? Weet je de vraag ook al niet meer, intellectuele Lambert?"

De Magiër drukt een brandende huffer uit op mijn voorhoofd. Langzamerhand kan ik de schaamte moelijk meer onderdrukken. Onder zijn kloten trappen of niet onder de kloten trappen, is dat nog de kwestie? Als ik het doe, ontneem ik me waarschu-jijk de laatste kans om de opgewonden troep zonder beschadiging van vijf en huis de deur uit te werken. Ze drommen met drie man om me heen en de Magiër betreft de

onderste heesheid van stem in het spel: "Weet je, bleekscheet, waar we eigenlijk voor gekomen zijn, de Mol en Ger en Eis en ik? Om je te vertellen, dat wij weten dat jij de Ellendige Grafschener bent in de delta van Nederland, België en de Duitse landen".

"Wat ik zeggen wil, ik ga julie jassen halen."

Hij deze gelegenheid staat het zil- en zwijgizer Elisabeth op en ik help ze in het foe-draal, dat het bij de wereldbervormers passende jasuniform blijkt. De Magiër hangt zich de versierselen om. Blinde Mol springt als een klikker rond:

"Waarom zeg je niets? Wij willen met je praten. Wat kost het om de Volkskrant op te kopen?"

En ook Tetterende Brouwerszoon kan er niet genoeg van krijgen:

"Praat met ons Lambert, wij willen je horen."

Ik voel me wel diep treurig, dat ik niet sterk genoeg ben om ze alle drie buiten westen te slaan.

"Wat heb je te zeggen, Lambert?"

De Jemmende Tetteraar trekt me aan de arm.

"Jegen een fascist als jij hent niks."

"I eg uit, dat ik een fascist ben, goddome."

De geringste nadere benoeming van 's mans ware aard en wezen schijnt al meteen een wereldwijd zwelling van stem voor gevolg te hebben. Schreeuwend verheft de fascist zich van de bank.

"Je moet bewijzen, dat ik een fascist ben."

"Je bent een fascist, omdat je een Jenner bent, omdat je van meet af aan geweld van jennetrij gebruikt, omdat je beweert met een ander te willen spreken en alleen maar scheldt, de ander belachelijk maakt en hem waar je kunt, probeert te treffen. Daarom ben je een stinkende rotfascist en daarom ga je nu ogenblikkelijk het huis uit."

De Mol grijpt me bij de mouw. De magiër heeft een tien kilo zware koperen luidbel gevonden en begint daar eindeloos mee te bellen.

"Lambert, zegt de Mol, je begrijpt er nog steeds niets van. Wat Ger doet, is geen fascisme, dat is het doorbreken van structuren. Jij weet zelf niet wie je bent, je zit vast ... en ondertrussen blijft de bel maar luiden —, Ger is je bevrijder."

"Zeker Mol, hij strijdt voor mij op alle fronten, dat is een oude tekst, maar nu gaan jullie het huis uit."

De Tetteraar gaat achter in de keuken zitten, stelt zijn pikoogles in en jent: "Ja, vraag je je af: hoe je zulke jongens het huis uit krijgt, is het niet? Hoe doe je dat Lambert?" "Ja, hoe doet je dat?" gilt de Magiër en zijn stem wordt almaar heeser, hij heft de zware klok boven zijn hoofd: "Zal ik je de hersenpun inslaan, boerhuffer, bleekgezicht, met die kapitalistische rotkrant van je, zal ik de bel op je schedel kapot slaan?"

Ik ben lam van schrik en ik weet voortgevoerd dat ik laf ben, als het tenminste lafheid is, die moetheid waardoor ik me plotseling niet meer kan bewegen en een moment geloof, dat de hele wereld onherroepelijk krankzinnig is. Ger schreeuw, de Mol lacht.

"Zal dat ding in de hoek, zeg ik, en ogenblikkelijk."

En hij doet het. Hij kijkt me aan en doet het. De wereld is niet voortbij.

"Maar nu ga je dan ook alle vier op slag de deur uit."

De Magiër vindt een geplastificeerd metalen roefje van een droogrek. Wat liggen er allemaal gewaardijde dingen door mijn huis te zwerwen en waarom zie ik dat zelf eigen-lijk niet het eerst? Het ding zweept in de handen van de Magiër. Hij slaat me onder tegen de benen. Hij begint achteruit lopend het pand te verlaten en steekt het metaal te hit voor zich uit.

"Waarom drif je me naar buiten? Ik steek het ding in je soepogen, rot intellectueel".

Het ijzer wordt me op de kin gezet, ik sla het eraf.

"Hou je klauwen thuis of ik bega een ongeluk."

De troep is buiten. Ik heb, voor het eerst van mijn leven, mensen de deur gewezen. Geertnui staat achter me, oppgelucht. Marian ruimt de boel op.

"Dat is ons goed uit de hand gelopen", zegt Geertnui. "Alsof de bezetting voortij is". Ik sta te knoeien met de sleutel, loch met tegenzin, vernederd, spijtig. Voor zo'n soort van einde moest je gespaard blijven.

"Ik ga ze even wijzen hoe ze de wagen moeten keren." Misschien kan met één gebaar nog een totaal andere betekenis aan al het voorafgaande worden gegeven. Ze blijken zich al in de kleine Renault te hebben opgeborgen. Als ik kom, springt de Magiër er weer uit:

"Rotboer, kom je ons kapot schieten? Je hebt een buks bij je."

Hij pakt me met twee handen vast.

"Ik kom alleen wijzen hoe je hier kunt keren."

De Magiër laat me los en grijpt een atgedankte autoband die langs de sloot lag:

"En die pik ik ook nog mee, begrepen? Alles pik ik van je mee."

"Ga je gang, Robbie, neem maar mee."

"Hij is zeker niet van jou, hufter, kapitalist, spullen van andere mensen weggeven, dat kan je, vuile dief."

Hij slingert de hand weg. Zelfs in kernisnachten is er hier niet zoveel lawaai. Robbie staat weer met één poot in de wagen, met beide handen leunend op het portier, blijft lieren, dreigen en schelden.

"Je kunt draaien, zeg ik Ger. Altijd Treiterend, waarom draai je niet?"

"Omdat ik jou eerst nog wat gas in je smoterd wil duwen."

Ik ga terug naar binnen. Doe de deur op slot. Definitief nu. Geweldig woedend. Het meest, denk ik, omdat ik er helemaal niets van begrijp. Waar zijn die voor gekomen? Er wordt op de deur geklopt. Het is de Blinde Mol, die daar buiten mekkert.

"Maak niet open", zegt Geertnui. Hem toch wel, dank ik. Behalve de Mol staat er de Magiër, allebei één schoen aan en één in de hand.

"Wat nóg jongens?"

Wat zijn ze met die schoen van plan? Ze kijken me bijna lief aan.

"We willen hier graag onze schoen zetten."

Ik doe de deur open: "Akkoord, kom erin, — zeg ik, blij om deze wending — al betwijfel ik, of Klaas hier komt voor jullie."

Het verzoenende slot, dat ik gezocht had, vinden zij. De heren echter stellen zich op, een eindweggs van de kachel, openen de gulpen en pissen hun schoen vol. Knoeiend over de vloer, zetten ze het walmend schoeisel vóór het vuur.

"Nou rot op, klootzakken."

Ze haasten zich naar buiten, ik sla de deur achter ze dicht.

"Alsof het hele huis stinkt", zegt Geertnui. Ik schroef de dop weer op de telefoonhaak, die de Magiër kapot had gelagen; de scheur in de handgreep kan ik niet repareren. Geertnui ruimt de spuitbus op, die ze uit het toilet hadden gehaald, over vloer en tafel leeggespoten en tegen de aanrecht gemeten. Marian dweilt de vloer op. Ik had Ger de Krimeldief bij het weggaan snel een pakje niet aangebroken rode Basos zien bietsen, nu mis ik ook mijn vulpen en vulpootlood.

Daarna, tegen vieren, als we een uurje in bed liggen, komen ze terug, laden verkeers-tekens tegen de muur en werpen een steen door een ruit van de kinderkamer. Alle structuren gebroken. Communicatie. Informatie. En ontbijt op bed.